KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

F. V. TOUSSAINT VAN BOELAERE, He t Gespre k in Tractori a
met houtsneden van Henri van Straten, Antwerpen, „De Sikkel"; Sand-poort, C. A. Mees, 1923.
Iedere litteraire bloeitijd, in elk land met een rijke litteraire traditie, kent naast zijn grootste en natuurlijkste, vruchtbaarste talenten — naast de enkele forschen, die als gezonde, rustig-voortlevende en groeiende appel-boomen, in als vanzelfsprekende regelmaat een overvloed van vruchten schenken — nevenfiguren van minder indrukwekkende dracht en dikwijls teleurstellend door 't onbreken van alle regelmaat in hun productiviteit, maar wier vruchten — s'il y en a! — vaak een bizondere fijnheid van geur en saveur bezitten. Men spreekt ook in hun geval, m.i. geheel verkeerd, van decadentie — een trouwens véél misbruikte term, die door al dat misbruik eigenlijk geen vaststaande beteekenis meer heeft. Decadentie — oorspronkelijk beduidde het natuurlijk niet anders dan verval; het was eigenlijk al niet geheel te verdedigen dat men het woord ging gebruiken om die soort verfijningen aan te duiden waarin een kunst bij haar verval zekere compensatie tracht te vinden. Maar waar van algemeen verval eener kunst in 't geheel geen sprake kan zijn, lijkt mij het woord „decadent", toegepast op sommige harer meer verfijnde — zij het dan tevens schralere — uitingen al zéér misplaatst.
In het Vlaanderen der laatste decenniën zijn groote schrijvers tot bloei gekomen, welige, vruchtbare talenten, als Streuvels, Teirlinck, Van de Woestijne, Timmermans. Maar naast hen, in hun sfeer, met hen bevriend, leeft iemand als Toussaint van Boelaere, die zeker niet jonger is dan Teirlinck bijvoorbeeld, maar die totnogtoe, als ik mij wel herinner, slechts twee of drie boekjes heeft uitgegeven — net zooveel als zijn collega Willem Elsschot. En zie, deze twee of drie boekjes zijn van superieure kwaliteit. Ze zijn „verfijnd," o zeker, geraffineerd zelfs, als ge zoo wilt, maar ze zijn daarom toch heelemaal niet zwak; geenszins behoeven zij, door die ge-raffineerdheid, een ouwelijk „verval van krachten" te verbloemen. Integen-deel, het werk van Toussaint is sterk en vast, het mist alle flauwheid of weifeling van mindere talenten, het is met groote kennis-van-'t-vak, véél smaak en een zeer natuurlijke welsprekendheid geschreven. Maar ja, deze schrijver offert geen geest aan hartstocht op, hij laat zich ook eigenlijk nimmer gaan, is vóór alles beheerscht en liever wat moeilijk-verstaanbaar, met een vaak wat gezocht lijkende woordenkeus, liever dan in banali-teiten te vervallen. Misschien zelfs is hij voor dit laatste wel wat al te vreesachtig. Een schrijver als deze lezend, kan u soms wel de lust overval-